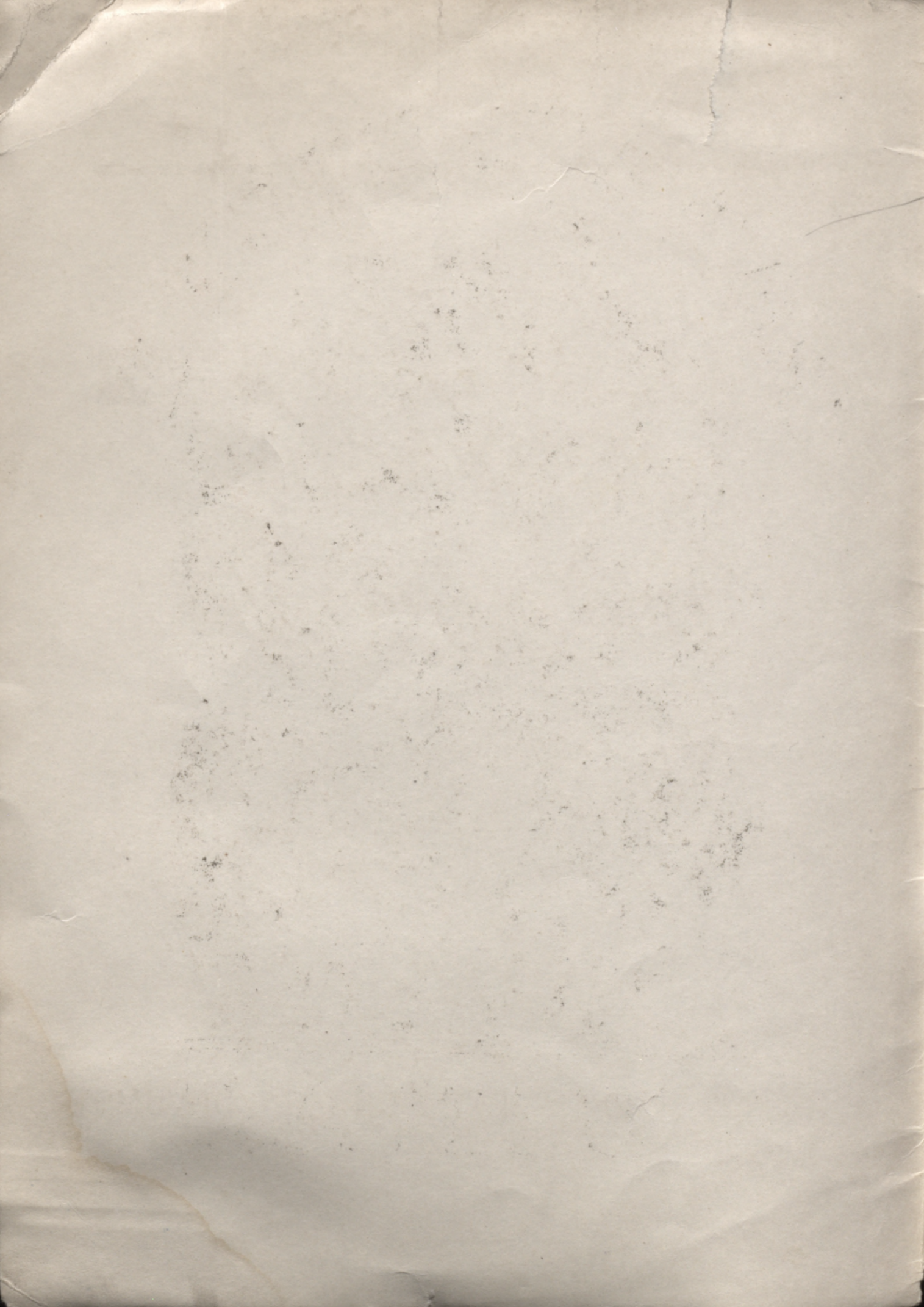

J F
L 133

PA LAID NI G E E

PUIKAS

J.
133

PAL AidNIGEE PUIKAS

**KLUSĀ OKEANA SALINEEKU
PASAKA**

TULKOJIS LINARDS LAICENS

**ILUSTREJIS
UGA SKULME**

RIGAS MĀKSLINEEKU GRUPAS IZDEVUMS

L. V. B.
In. 28742
0310062898

28

Tafitopuam un Ogapuai bij divi puikas, vārdā Laupanini un Laupanana. Kādu deenu tēvs un māte teem sacija, lai godīgi un rātņi dzīvojot mājā, kamēr viņi pārnākšot no darba taro laukā.

„Tā kā nevelkat vajā durvju preekškara vaj nesākat plunčatees pa ūdeni!“ viņi aizejot vēl noteica.

Puikas nemaz nedomāja paklausit; viņi attaisija preekškaru vajā un plunčajās pa ūdeni bez bēdas. Kad tēvs un māte pārnāca no lauka, abi puikas saņēma kreetnu pēreenu. Par to viņi tā noskaitās un saspītejās, ka aizbēga no mājas.

Kad tēvs un māte to redzeja, viņi sirsnīgi un laipni lūdza Laupanini un Laupanana, lai jel nākot atpakaļ, viņi varot dabūt ari veenu leelu taro ko ēst. Bet puikas teem atkleedza: „Ne, ne, ejat veen paši uz mājām, mēs tagad eesim uz Mulifanua. Tur dzīvo Tulivae Pupula, tas mūs abus reizē aprīs!“

Viņi nu aizgāja pee Tulivae Pupulas jeb Spīdošā Celgala. Tas prasija: „Kurp tad jūs gribat laistees?“

„Ak,“ atbildeja puikas, „esi tik labs un norij mūs abus!“

Tulivae Pupula ar to nebij meerā, bet uzaicināja puikas, lai nākot abi eekšā. Viņi eegāja un jaunakais no teem eesāka peepeši raudat.

„Kapēc tu, knauķi, brēc?“ jautāja Tulivae Pupula.

„Man gribas dzert!“ puika atbildeja.

—„Tad ej un kāp kokospalmā!“

Puika kāpa palmā, bet jo augstak viņš tika, jo garaks

auga koks. Tad Tulivae Pupula sauca: „Nu manu puis', vaj var aizsneegt reekstus?“

Viņš atbildeja: „Ak vai, palma aug veenmēr garaka, jo augstak es kāpju.“

— „Kāp tik klāt, gan jau dabuši; un tad sved veenu reekstu zemē!“

Puika darija tā. Tad viņš nokāpa, pārsita reekstu un izdzēra. Pēc tam viņš sāka brēkt no jauna un Tulivae Pupula jautāja: „Nu, ko tu atkal bauro, knauži?“

„Ak, man gribas ēst!“ Puika atbildeja.

„Nu tad ejat,“ sacija Tulivae Pupula, „eekurinat pavardā uguni.“

Abi puikas aizgāja, sakārtoja pavardu un aizkūra uguni. Tad viņi nāca atkal atpakaļ un prasija, ko vārišot. Tulivae Pupula atbildeja: „Stājatees paši virs pavarda un greežatees abi riņķi; kurš nokritis, tas tiks izcepts.“

Viņi greezās abi reizē; vecakais brālis eekrita un jaunakais viņu cepa un raudāja. Un kad tas bij gatavs, viņš eegāja pee Tulivae Pupulas. Tas sacija:

„Ej un pildi tagad kokos čaumalu ar ūdeni!“ Un pee tam viņš dzeedāja:

„Pildi veenreiz,

pildi otrreiz!

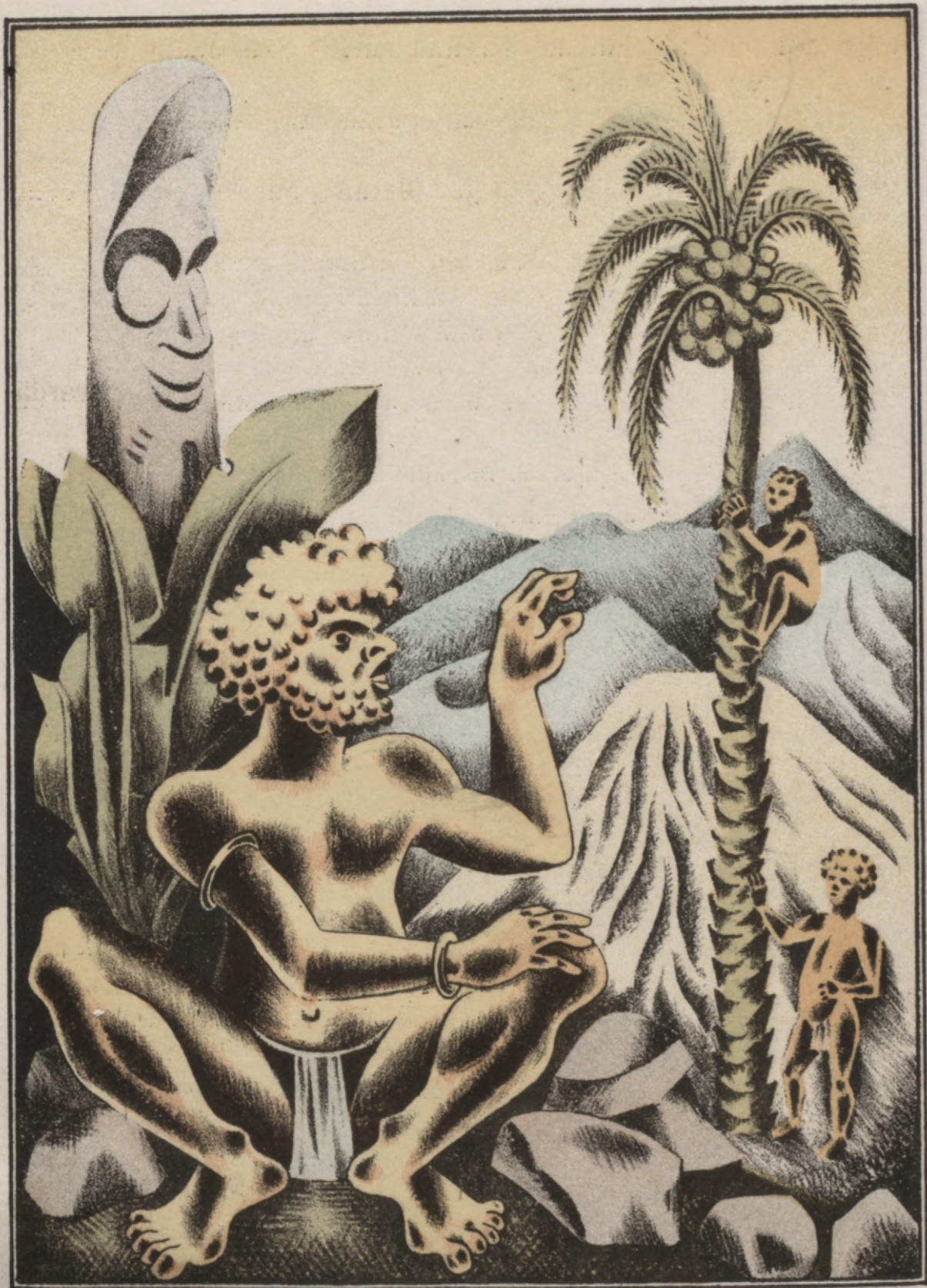
Oho, veens krāsni smejas!“

Pee tam viņš sacija puikam, lai attaisot vajā krāsns bedri. Jaunakais gāja un izdarija to un redzeja, ka apraudatais brālis smējās no bedres tam pretī un nebija nemaz beigts.

Tagad abi puikas sāka vilkt no pavarda ārā banānu lapas. Ūh, kas tur bij par jaukām leetam! Taro un jams, zivis, cūka un vista. Viņi eenesa to visu mājā un paēdās visi trīs.

Tulivae Pupula tagad bij nodomajis izeet un teica puikām, ka tee abi varot rātņi un skaisti palikt mājā. Viņi abi palika ar un šakurināja leelu uguni, lai nebūtu garlaicīgi.

Bet Tulivae Pupulam bij gabals tapa, tas māceja runāt.

Un puikām eegribejās Tulivae Pupulu pakaitinat, tapēc tee eemeta tapa uguni. Tad tapa sāka skaļi brēkt: „O Tulivae Pupula, nāc ātrak, es degu, es degu!“

Kad Tulivae Pupula uz sauceeneem atsteidzās, puikas metās bēgt. Kad viņš redzeja, ko palaidņi bij izdarijuši, devās teem pakal, bet nevareja nekur tos atrast.

Tad Tulivae Pupula sacija: „Es vēlos, lai sarkano cukurneedru mežš būtu teem palaidņeem ceļā!“

Kad puikas eekļuva cukurneedru beezoknī, izlauza viņi tur sev ceļu cauri un skrēja tālak.

Tulivae Pupula atkal sacija: „Es vēlos, lai teem palaidņeem ceļā stātos leela upe, kura lai izplēstos no kalneem līdz zilajam ezeram!“

Kad puikas nonāca pee upes, tee nezināja, kā glābtees, Tad vecakais puika norāva maizes koka augli un izņēma viņa saturu. Tad viņš pakāra to atkal kokā un abi puikas eelīda tur eekšā un noslēpās.

Drīz veen Tulivae Pupula bija klāt. Viņš skraidīja gar upmalu uz augšu uz leju un mekleja puiku, bet nevareja atrast. Peepeši sagraudās viņš ar galvu pret maizes koka augli; dusmās tas to norāva, sveeda un pārsvēda pār upi. Auglis pārplīsa un puikas iznāca laukā. Viņi nostājās otrā krastā un līgsmi sāka izsmeēt un izjokot Tulivae Pupula.

Tad viņi atkal devās tālak, un Tulivae Pupula sacija: „Es vēlos, lai augsts kalns teem palaidņeem nostājas ceļā!“

Kad tee pee kalna nonāca, veens no viņeem sacija: „Kapēc mēs gribam te apstātees? Kāpsim kalnā augšā!“

Viņi drīz sasneedza galotni; un kad Tulivae Pupula lejā bij peenācis, viņi abi sēdeja jau jautri pašā augstajā kalngalā.

Kā lai tos tagad nodabutu zemē? Viņš sāka izdomāt visadas viltibas. Viņš nolika taro, jamu, cūkgaļu un zivis un glūneja, vaj puikas nenāks lejā panašket pee gārdumeem.

Vecakais brālis peesēja virvi pee jaunakā kājas un nolaida viņu no kalna lejā. Lupanana klusam peemanijās pee Tulivae Pupulas jaukajām leetam un pīksteja: „i! i!“ kā

žurka. Viņš savāca kopā taro un cūkgaļu un brālis to uzvilka atkal augšā. Abi viņi noteesaja jauko ēsmu, un kad Tulivae Pupula otrā ritā gribeja apraudzīt, kas noticis ar viņa ēdeenu, tad ta vairs nebija.

Kad palika tumšs, viņš no jauna nolika dažadu ēsmu. Jaunakais eeradās atkal, lai nozagtu sev zivis, cūkgaļu un taro. Šoreiz Tulivae Pupula bij uzmanīgs. Viņš noķēra puiku, satureja stingri un teica: „Tā, tagad tu man esi rokā! Tu esi mani deezgan kaitinājis un par sodu es tevi apēdišu!“

„Neēd vis manis,“ puika lūdzās, „es nebūšu nemaz gārds, jo esmu vēl par mazu; bet dod savu kāju, es pee-seešu pee viņas šo virvi, tad mans brālis vilks tevi augšā, domadams, ka es esmu, un tad tu varesi viņu ēst.“

Tā ari notika. Kamēr cilvekēdejs tika vilkts augšā, tikmēr mazais puika no lejas sauca: „Laupanini, laid virvi vaļā! Tulivae Pupula karajas galā!“

Tad vecakais brālis palaida virvi. Tulivae Pupula nogāzās no stāvokļa un bija apakšā beigts.

Abi puikas nu gāja uz viņa māju un paņēma visu kas tur bija.

P e e z ī m e

Šī pasaka ir no Samoa salas. Samoa sala atrodas Klusā okeana deenvidus pusē un peeder pee leelaka salu pulka, ko sauc par Polinezijas salu grupu. Tureenes eedzīvo-tajeem ir brūna āda un melni mati. Baltee tos sauc par mežoņeem, jo viņi neprot paga-tavot tādus kara rīkus, kā Eiropā un Amerikā. Bet viņeem ir skaistas pasakas un viņu mājas izrototas jaukeem koka izgriezumeem un tēleem un ceemos eelas labi bruģetas. Tā kā Polinezijā kreetni silts, tad brūnādaiņee ģērbjas maz un veegli. Apģērbus, ko pagatavo no koka mizu šķeedram un krāsaini izraksta, sauc par tapa. Nodarbojas ar zveju un zem-kopību — audzina ēdamas saknes—taro un jamu. Tur aug ari palmas un maizes koki, bet no dzīvneekeem ir tikai cūkas, suņi un vistas. Ēdeenu gatavo bedrēs, kas pilditas karsteem akmeņeem un teck apsegtas lapam. — Samoa salā eedzīvotāju esot ap 35 tūkstoši.

Eespeests A. Ošiņa un P. Mantneeka
Kartografiskā eestādē,
Rīgā, Dzirnāvu eelā 119.

LATVIJAS NACIONĀLĀ BIBLIOTĒKA

0310062898

23. MAT 1924

MAY 1924